

Arrest

nr. 64 540 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, te Berekum geboren te zijn op 11 augustus 1969, 'Dagaare' van etnische afkomst te zijn en tot de 'Kusili clan' te behoren.

Op 27 maart 2002 werd de 'chief' Ya Na vermoord in zijn paleis te Dagbon. Ook een veertig tal 'sub-chiefs' werden gedood. De oorzaak van dit geweld was een conflict over de opvolging van de Ya Na tussen twee clans, namelijk de Andani clan – de clan tot wie de Ya Na behoorde – en de Abudu clan. Op 7 april 2002 werd u omsingeld door een groep mensen die zegden dat u als buurtbewoner moest weten wie verantwoordelijk was voor de moorden en dat u de waarheid moest zeggen. U werd geslagen door de mensen, maar u slaagde erin weg te vluchten naar een bos en vervolgens ging u naar 'Sampa Area' in de Brong Ahafo regio. U bleef daar tot u in 2004 naar Egypte vertrok, omdat er 'geheime moorden' gebeurden in Ghana die te maken hadden met 'de zaak Ya Na' en u angst had. In

2006 verliet u Egypte en ging u naar Israel, waar u een asielaanvraag indiende onder de naam 'B. J. (...)'. U verklaarde er Ivoriaan te zijn en Ivoorkust te hebben verlaten omwille van het geweld daar. U kreeg een negatieve beslissing en op 27 – 28 maart 2011 reisde u op eigen initiatief met een Ghanees paspoort op naam van A. G. (...) van Israel naar Ghana. In Ghana bezocht u uw moeder en logeerde u bij Addo, een kennis die in Accra woonde. U ontmoette er een onbekende man die u vroeg waarom u teruggekeerd was vanuit Israel. Op 15 mei 2001 verliet u Ghana met een vals Israëliisch paspoort op naam van A. G. (...). Uw reisbestemming was Canada, maar u werd in België tegengehouden omdat u in het bezit was van valse identiteitsdocumenten. Op 17 mei 2011 diende u een asielaanvraag in (zie verslagen van de Federale Politie te Zaventem met nummer BN/2497/11, dd. 17 mei 2011 en met nummer PA/277/VVR, dd. 17 mei 2011).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vreest dat leden van de Andani clan of van de Abudu clan u zullen doden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u de door u gevreesde vervolging door de mensen van de Andani clan of van de Abudu clan niet aannemelijk kunt maken.

U verklaarde dat op 27 maart 2002 'chief' YaNa en een veertig tal 'sub-chiefs' van de Andani clan werden vermoord in het paleis te Dagbon en dat de reden van dit bloedbad een conflict tussen de Andani clan en de Abudu clan is over de opvolging van 'chief' Ya Na (gehoor CGVS, p.8-9). Toen u gevraagd werd om de namen van het veertig tal 'sub-chiefs' van de Andani clan die vermoord werden te geven, ontweek u de vraag door te stellen dat het er velen waren. Toen daarop de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u de namen niet kende. Nadien vulde u aan dat u hen steeds 'Na' noemde en hun naam niet gebruikte (gehoor CGVS, p.9). Deze beperkte kennis is opmerkelijk, daar u aangaf dat u op twee huizen van het paleis van 'chief' Ya Na te Dagbon – Yendi woonde (gehoor CGVS, p.5) en men kan verwachten dat u - als buurman - preciezer kennis hebt betreffende deze zaak. Bij gevolg is het dan ook weinig geloofwaardig dat u inderdaad nabij het paleis van de Ya Na gewoond zou hebben.

Verder verklaarde u dat u op 7 april 2002 omsingeld werd door een groep mensen die zegden dat u als buurtbewoner moest weten wie verantwoordelijk was voor de moorden en dat u de waarheid moest zeggen. U werd geslagen door de mensen en u vluchtte weg naar 'Sampa Area' in de Brong Ahafo regio waar u bleef wonen tot u in 2004 Ghana verliet (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u gevraagd werd wie u aanviel, ontweek u de vraag door te stellen dat ze met velen waren. Toen daarop de vraag opnieuw gesteld werd, gaf u aan dat u het niet wist. U gaf aan dat ze een steen gooiden en u sloegen, maar dat u niet kan zeggen wie het was. Pas toen u een derde maal op aandringen van het CGVS gevraagd werd of u namen kon geven van de mensen die u sloegen, gaf u aan dat het Y. (...) en M. (...) waren en dat u hen persoonlijk kende (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd waarom u werd aangevallen, gaf u vaag aan dat men zei dat u er deel van uitmaakte (gehoor CGVS, p.9).

Toen u daarop gevraagd werd of u een chief of sub-chief bent, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd of u tot de Andani clan of tot de Abudu clan behoorde, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.10). Ook toen u gevraagd werd waarom u aangevallen werd slaagde u er niet in meer duidelijkheid te verschaffen. U stelde enkel dat er toen geen veiligheid was, dat iedereen in de buurt iets wist en dat de slachtpartij 's nachts gebeurde (gehoor CGVS, p.10). Er dient te worden vastgesteld dat u geen chief of sub-chief bent en dat u niet tot de Andani clan of tot de Abudu clan behoort. Daarenboven maakte u, zoals hierboven blijkt, ook niet aannemelijk twee huizen naast het paleis van de Ya Na gewoond te hebben. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat u, als geen deelluitmakende van één van de twee koninklijke clans, daarom in de negatieve belangstelling van de leden van de Andani clan of de Abudu clan zou staan.

Overigens – en niet in het minst – dient te worden vastgesteld dat u, toen u van 7 april 2002 tot 2004 (uit vraag 35 van het interview dat u op 24 mei 2011 aflegde blijkt zelfs dat u pas op 2006 Ghana verliet) in 'Sampa Area' in de Brong Ahafo regio woonde, daar geen problemen kende (gehoor CGVS, p.11). U haalde enkel aan dat ze mensen begonnen zoeken, dat ze overal zijn en dat u weet dat als ze weten dat u daar bent u problemen zou hebben en dat u daarom vertrok (gehoor CGVS, p.11). U bracht verder echter geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u inderdaad gezocht werd.

Bovendien kunnen een aantal bijkomende bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

Zo liet u na om klacht neer te tegen de daders van de aanval op 7 april 2002. U gaf vaag aan dat u het niet deed, omdat de politie er toch niets aan zou doen omdat het Afrika is (gehoor CGVS, p.11). Verder ging u ook niet naar een advocaat, omdat u Ghana wou verlaten (gehoor CGVS, p.11). Van iemand die daadwerkelijk aangevallen werd en de daders kent, mag men verwachten dat hij naar de politie stapt om klacht neer te leggen. Bovendien kan men verwachten van iemand die daadwerkelijk vreest dat leden van de Andani clan of de Abudu clan hem zullen vermoorden, dat hij bescherming zoekt bij de autoriteiten in eigen land, wat u naliet te doen. Dit relativeert uw beweerde vrees voor vervolging aannemelijk.

Verder gaf u aan dat u in 2006, vier jaar na de door u beweerde aanval, een asielaanvraag indiende te Israel. U gaf aan dat u een valse naam opgaf, dat u een andere nationaliteit opgaf én dat u een ander asielrelaas vertelde, namelijk dat u als Ivoriaan op de vlucht was voor de oorlog in Ivoorkust. U gaf aan dat u dat deed omdat u in Israel Ghanezen ontmoette die uit hetzelfde dorp afkomstig waren als het dorp waar u de door u aangehaalde problemen beweerde gehad te hebben (gehoor CGVS, p.2), maar van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Internationale gemeenschap vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Dat u dit niet deed, ondermijnt verder uw voorgehouden vrees voor vervolging én uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

In het kader van uw asielprocedure legde u uw geboorteakte (dd. 11 april 2011) voor, welke een begin van bewijs van uw identiteit is, die hier niet meteen ter discussie staat. Verder legde u een bundel internetartikelen die handelen over de nasleep van de moord op chief Ya Na in het algemeen, maar die uw persoonlijke problemen niet aantoon, wat u ook bevestigde (gehoor CGVS, p.6). Verder legde u een door u neergeschreven feitenrelaas voor. Dit document voegt u toe wat niet tijdens het gehoor met het CGVS gezegd werd en wijzigt bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet.

U was in het bezit van een vals/vervalst, zoals u overigens zelf bevestigde, paspoort van Israël (met nummer 10823772) op naam van A. G. (...) (zie bovengenoemde verslagen van de Federale Politie).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.3. Waar verzoekende partij op een summiere wijze weergave doet van het door haar voorgehouden asielaanvraag, stellende dat de Abudu en de Andani clan een bloedige strijd leveren om de opvolging van de troon, dat zij door beide clans wordt geveest, dat zij aanvankelijk een poging deed ondergedoken te leven in eigen land en dat zij na het uitzenden van doodseskaders door deze clans het land heeft verlaten, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde summier herhaling in gebreke blijft.

Met betrekking tot het verweer van verzoekende partij dat zij tijdens het interview heeft aangegeven dat zij persoonlijk wordt geveest door de leden van de Abudu clan en de Andani clan naar aanleiding van het feit dat zij nauwe banden had met de vorige machthebber van Ghana en het haar een raadsel is waarom de bestreden beslissing hier geen melding van maakt, stelt de Raad vast dat dit verweer feitelijke grondslag mist daar verzoekende partij noch bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 mei 2011, noch bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 31 mei 2011 (administratief dossier, stukken 9 en 3) vermeldt nauwe banden te hebben gehad met de vorige machthebber. Bovendien betreft de in het verzoekschrift beweerde nauwe banden een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt.

2.1.2.4. Waar verzoekende partij opwerpt dat de stijlformule van verwerende partij "*Gelet op al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen*" hoegenaamd niet volstaat, stelt de Raad vast dat ook dit betoog feitelijke grondslag mist. Voormelde formulering wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet gebruikt en daarenboven blijkt uit het voorliggen van onderhavige bestreden beslissing zelf dat de asielaanvraag van verzoekende partij in België wel degelijk werd behandeld.

2.1.2.5. De motieven betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag, meer in het bijzonder met betrekking tot het woonachtig zijn in de buurt van het paleis van de chief, tot het al dan niet kennen van haar belagers en tot het voorhouden bij een asielaanvraag in Israël van een totaal ander asielaanvraag onder een andere naam en met een andere nationaliteit en de vaststelling dat verzoekende partij geen klacht indiende en evenmin een beroep deed op de bescherming van de Ghanese autoriteiten worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Uit het ongeloofwaardig bevinden van wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag en uit de vaststelling van het verzaken aan enige vorm van bescherming in het land van herkomst besluit verwerende partij terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag waardoor verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.1.2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf

of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2.2. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraagende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat aanvraagende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraagende partij teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraagende partij, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Aanvraagende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie in Ghana waarbij de regering zich schuldig maakt aan het nemen van politieke gevangenen en aanvallen op religieuze groepen waarbij steeds misdaden tegen de menselijkheid worden gepleegd, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op aanvraagende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient aanvraagende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat aanvraagende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ghana betreffende de aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar niet aantoont dat er in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van aanvraagende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat aanvraagende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van aanvraagende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de aanvraagende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de aanvraagende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT